

Οι κραυγές πλήγωναν το λόγο

➤ «Τίτα-Λου» της Catherine Anne από την Ομάδα Θεάτρου «Σόλο για Τρεις»

Μετάφραση: Νικηφόρος Παπανδρέου
Διασκευή-σκηνοθεσία: Μαρία Μανναρί-
δου-Καρσερά
Σκηνικά: Κωνσταντίνος Κουννής
Κοστούμια: Μαρία Νικολαΐδου
Μουσική: Νεοκλής Νεοφυτίδης
Επιμέλεια Κίνησης: Έλενα Αντωνίου
Φωτισμοί: Καρολίνα Σπύρου
Παίζουν: Ερμίνα Κυριαζή, Χριστίνα Χρι-
στόφια, Αντώνης Κατσαρής (Φωνή Γέρου),
Νεοκλής Νεοκλέους (Αντρική Φωνή)

«Τίτα-Λου». Πολύ όμορφο κείμενο. Η αγάπη πήρε δι-
πλή γυναικεία μορφή, τη
μορφή των δύο αχώρι-
στων αδερφών. Αγάπη ως
αλληλεξάρτηση. Ως μη
εγκατάλειψη. Η Τίτα βλέ-
πει, η Λου βλέπει άλλα,

βλέπει αλλιώς. Η διαφορετικότητα της μιας
από την άλλη τις κάνει πιο... αλληλοσυμπλη-
ρωματικές, αλληλοαπαραίτητες. Η σχέση τους
-σχέση ουσίας, πολύτιμη, τόσο που την επι-
λέγουν ξανά, όταν τους δίνεται η ευκαιρία να
ζήσουν κάτι άλλο.

Η Catherine Anne δημιουργεί μια θεατρική
μινιατούρα, στην οποία το πιο πάνω περιεχό-
μενο παίρνει τη μορφή του συνεχούς διαλό-
γου, όπου το δοσμένο στον τίτλο διπλό θέμα
αναπτύσσεται μέσα από τη διαρκή αλληλοε-
νημέρωση για τις εξωτερικές και τις εσωτερι-
κές εμπειρίες τους. Η υπόθεση του μικρού θε-
ατρικού της Catherine Anne είναι υπόθεση πα-
ραμυθιού ή παραβολής. Πεθαίνοντας, ο πα-
τέρας των δύο αδερφών τους αφήνει ένα μα-
γικό αντικείμενο (μια πέτρα που με τη θερμό-
τητά της θα τις οδηγήσει στο στόχο), μια εντο-
λή (να πουλήσουν τα υπάρχοντα, να ξεκολ-
λήσουν απ' όσα τους δεσμεύουν και να μετα-
βούν σε «άλλο κόσμο»), μια αποστολή (η οποία
θα τους οδηγήσει στην αναζήτηση της δια μα-
γείας αλλαγής μορφής όπου η τυφλή να μπο-
ρεί να μεταμορφωθεί σε βλέπουσα και το αδελ-
φικό ζευγάρι θα μετατραπεί απλώς σε δύο
αδέρφια). Μα αυτά είναι από τα πιο δημοφι-
λή περιπλανώμενα παραμυθένια μοτίβα!

Στο «Τίτα-Λου» η συμβατικότητα της θεατρι-
κής πράξης, όπως αυτή περιγράφεται μέσα από
τις συγγραφικές οδηγίες και μέσα από το λό-
γο των δύο αδελφών, αφήνει περιθώρια για
ποικίλα θεατρικά παιχνίδια. Το μοναδικό πε-
ριοριστικό στοιχείο, κατά την άποψή μου, εί-
ναι να μην παραβιαστεί το αισθητικό πεδίο του
κειμένου, να μην επισκιαστεί η φτιαγμένη από
γαλήνη και αγωνία συναισθηματική του αίγλη.

Όταν μετά από την παράσταση διάβασα το έρ-
γο, έμεινα με την αίσθηση της αφής ενός με-
ταξένιου μαντηλιού πάνω στην παλάμη μου.

Όμως στην παράσταση της Θεατρικής Ομά-
δας «Σόλο για τρεις» υπήρχαν πολλοί παρά-
γοντες που έμπαιναν μεταξύ του κειμένου και

της αντίληψης των θεατών, που καθυστερού-
σαν τη στιγμή που η γοητεία του κειμένου θα
απλωνόταν στην αίθουσα, ή -πιο απλά- τη στιγ-
μή που οι θεατές θα έμπαιναν μέσα στο νόη-
μα του κειμένου.

Ένας από τους σημαντικότερους παράγο-

ντες ήταν η εξπρεσιονιστική υπερβολή της
υποκριτικής μανιέρας των δύο ηθοποιών, της
Ερμίνας Κυριαζή και της Χριστίνας Χριστόφια.
Αναρωτιέμαι γιατί η σκηνοθέτις της παράστα-
σης Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά ανέβασε
τους υποκριτικούς τόνους τόσο ψηλά και μά-
λιστα τόσο νωρίς. Η ένταση δεν δικαιολογιό-
ταν από το λόγο, υπήρχαν στιγμές που οι κραυ-
γές τον πλήγωναν.

Αναρωτιέμαι επίσης για τη σκηνοθετική από-
φαση για τη ζωντανή παρουσία του μουσικού
Λάρκου Λάρκου. Γιατί, αλήθεια, η Μαρία Μαν-
ναρίδου-Καρσερά επιλέγει να μετατρέψει σε
«σόλο για τρεις» ένα έργο που ονομάζεται «Τί-
τα-Λου», που είναι γραμμένο ως «σόλο για
δύο» κι αυτό είναι η ουσία του;

Ένα ακόμα ερώτημα έμεινε αναπάντητο. Το
ταξίδι της μετάβασης στον «άλλο κόσμο» υπο-
βιβάζεται, πιστεύω, με μια απλουστευμένη
σκηνογραφική λύση με τις βαλίτσες να γεμί-
ζουν τη σκηνή και το παιχνίδι μαζί τους να απα-
σχολεί τις ηθοποιούς ασταμάτητα.

Δεν αμφισβητώ το ζήλο και το δόσιμο των
συντελεστών στο έργο τους. Αμφισβητώ την
αισθητική ερμηνεία του κειμένου.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ